

ΔΕΙΛΙΝΟ

Σειώντας δεξιά, ξερβιά τὰ κρεμασμένα
Τὰ πιλέμια, σκυφτά καὶ πρᾶα τὰ βόδια
Καὶ σέρνοντας ἄργα τὰ λιγνά πόδια,
Τραβώντας τὰ κουφάρια κουρασμένα
Τὰ μεστά, σκιοῦν τὸν κάμπο τὸν πλατὺ
Κ' οἱ σκύλοι ἀκλούθου στὸ γνωστὸ στρατί.
Ἄναρι' ἀνάρια
Μουγκιτὸ κάποιο φτάνει μαλακό,
Τοῦ βοσκοῦ συνοδέβει λὲς τὴν ἄρια,
Πῶχει πόθο σὰ στήθια μυστικό.

Σύνεφο μάβρο, μεταξένιο οἱ κάξες,
Τόσο μάβρο, ποῦ ὠϊμένα μοῦ θυμίζει
Μάτια, φρύδια, μαλιὰ κι' ἀκλούθου πράξες,
Ποῦ ὁ χαμός τους τὰ στήθια μοῦ ξεσκίζει,
Μὲ στρέπτετο κουρνιάζουν στὸ φτελιά
Τὸ γυμνὸ, νεκρική σὰ φορεσιά·
Ἰμέ, πῶς μοιάζουν
Μὲ τὶς μύριες μου σκέψες τὶς πικρές,
Τὴ χαρὰ ποῦ ἀκατάπαφτα μοῦ φράζουν
Κ' εἶναι ἀφώτιστο μνημα τῆς ἀφτές!

Γύρου ἀχνόφεγγο θόλωμα ξαπλώνει,
Τὰ βουνὰ ντυοῦνται διάφανο μαγνάδι,
Καὶ βουνά, κάμπος, δέντρα, ἢ Πλάση ὁμάδι
Πρὸς τὸ δεῖλι ἄσμα θλίψης ἀνυψώνει.
Γλυκὰ πέρα καμπάνα ἀλάρωμα ἤχει·
Λὲς καὶ πέρνει ἀπ' τὸ ἀπόκοσμο φωνή.
Γρικῶ, κυττάζω·
Νάτο, ἀλάργα τὸ σήμαντρο ὑψηλό,
Ροδογένεφια τὸ ζώνουν, μὰ στενάζω
Γιὰ τὸ φῶς, π' ὅλο γίνεται θολό.

ΑΧΙΝΟΣ 14 ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ 1916.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ